

Rákóczi István Péter

5600 Békéscsaba, Bartók Béla út 61-65. B/19.

Tel/fax: (66) 452-454

e-mail: rip@kata-szikszi.hu

(Szülőknek szóló levél – saját példány)

[Elöljáróban]

Jelen levél a Szülők/Gondviselők (továbbiakban egyes számban: Szülő) tájékoztatását szolgálja a 10/C. osztály kirándulásán, ill. utána történtek osztályfőnöki szemszögű megjelenítésével. A benne foglaltak a magánvéleményemet tartalmazzák; a személyes adatokat (lakcímet) egy osztályfőnöki órán megoldott tértivevény kitöltéséből vettem. A nálam levő kitöltött űrlapot – mint személyes adatot – a levéllel együtt visszaküldöm a tanulónak. A levél a WORD körlevél-funkciójával készült, az ebből adódó esetleges magyartalanságokért elnézést kérek.

Mivel legutóbb május 2-án, a szülői értekezleten találkoztunk (már t.i. azzal, aki eljött), az ott, az osztálykampányról elmondottakat csak akkor említem, amikor feltétlenül szükséges. Az azóta eltelt szűk 3 hónapban történt egy és más ☺, ezért nem könnyű feladat ezeket egy levél terjedelmében összefoglalni, mégis megkísérlem. A történetekkel összefüggő hivatalos eljárásokban (eddig) kb. 40-50 oldal dokumentum született, ezeket a levélkészítésnél felhasználtam. Az igazgatóm ellen benyújtott panaszbeadványomat, ill. a polgármester válaszát csatolom a levelemhez. Jelen pillanatban ez a panasz az Oktatási Ügyek Biztosának Hivatalában van; a fegyelmi eljárás eredménye ellen munkaügyi vitában keresetet intéztem a Munkaügyi Bírósághoz, amely augusztus végére tűzte ki az első tárgyalást.

[Mi is történt?]

Május 30-án, a kirándulást követő hét hétfőjén egy dupla osztályfőnöki órán értékeltem a kirándulást, illetve az osztály viselkedését. Ismertettem azokat a kifogásaimat, amelyek hatására úgy döntöttem, hogy ezzel az osztállyal én több kirándulni nem megyek. (Néhányat ezek közül e levélben is leírok később.)

A hazaküldéssel kapcsolatban mondtam Molnár úrnak, hogy a büntetéssel én a dolgot befejezettnek tekintem, nem áll szándékomban ebből ügyet csinálni. Mire ő annyit mondott, hogy ő se akar, a család viszont nem hagyja annyiban.

Május 31-én, a szülői panasz igazgatói intézése után az első órát követő szünetben főnököm (az illetékes igazgatóhelyettes jelenlétében) közölte, hogy elveszi tőlem az osztályfőnökséget, hivatkozva a szülőkre – a Kárpáti- Szűcs- és Molnár-szülőket említette. Állítása szerint az általam megkövetelt/kikényszerített/igényként támasztott (ön)fejelem merőben öncélú, poroszos, katonai (hogy azt ne mondjam: fasiszta) drill. Sőt, túlmegegy a határon (már, gondolom, a Szülői Ház által sugallt és általa elvárt határokon).

Ez az ő (magán)véleménye, viszont, mint a hierarchia felettem álló képviselőjének, *jogában és hatalmában áll* ezt képviselni; adott esetben intézményi véleményként feltüntetni, s ez alapján intézkedni. Majd visszamehettem órát tartani.

Ezután Gáspár kolléganővel, mint kiszemelt utóddal konzultált, akinek az volt a kikötése, hogy csak akkor vállalja el, ha a gyerekeknek nincs ellenvetése.

Az osztály történelemóráján nyílt az ajtó, és az igazgató (a nevelési igazgatóhelyettesel együtt) mindezt a tanulóknak is kihirdette (ellenvetés nem volt), majd távoztak. Kiszáratva az igazgatóhelyettes visszajött és elmondta a gyerekeknek, hogy ha valakit emiatt retorzió ér, akkor csak menjen nyugodtan hozzájuk, majd ők rendet tesznek.

Mindez körülbelül tíz perc-negyedóra alatt lezajlott, ami egyrészt arra utal, hogy az igazgatóm nem egy nagy jellem, másrészt az ilyen eljárásmód a kollegialitással és az etikával köszönő viszonyban sincs. A Gépészetiben ez – sajnos – megszokott igazgatói „ügyintézés”: legutóbb az előző tanévben a párhuzamos gépész-osztályban ugyanilyen kurtán-furcsán távolította el a második félév közepén (!) Gáspár kolléganőt, mint szaktanárt, mivel a matematika-jegyek nem feleltek meg egy (általam nem ismert) elvárásnak.

Az efféle „uralkodói” allűrök készséges *alattvalókat* tételeznek föl, csakhogy én beosztott vagyok, *nem* alattvaló... Ahogy engem nem kérdezett meg, Önt/Önöket sem kérdezte meg, nem is informálta, ami legalábbis *udvariatlan* dolog. (Ahogy az új ötéves ciklusra szóló pályázatát olvastam, mintha *nem egészen ilyenfajta* ügyintézészt ígért volna...)

Az „ellenvetés” hiányáról pedig csak annyit, hogy ha a katedráról kijelenteném, hogy az igazgatóm hülyeségeket beszél/tesz, minden bizonnyal ugyanígy nem lenne „ellenvetés”. A gyerekek döbbenet hallgattak.

Sajnáltam, persze őket, de elvem – már ha ebben az iskolában ilyenről egyáltalán lehet beszélni – az, hogy a nevelési, pedagógiai nézetkülönbségek megoldásába nem szabad bevonni a tanulókat; ez rossz vért szül. Az igazgatóm azonban nem ilyen finnyás, mint később ez kiderült.

Majd – élve az igazgatói engedelemmel – az amúgy is fellazult fegyelmi helyzet rohamosan leromlott: pl. az utolsó tanítási napon a haladó nyelvi csoport fizikaóráján a 14 tanulóból mindössze 5 bírta megjelenni, s a szaktanár ezt nálam sérelmezte. Rögtön az igazgatóhoz irányítottam, mondván, tőle kell megkérdezni, kinek volt jó ez a kéthetes anarchia.

A június 7-8-i média hírek után 10-én indított fegyelmi eljárást az igazgató, amelynél fegyelmi vizsgálóbiztosként Halmosiné Kiss Erzsébet (továbbiakban: HKE) kolléganőt, az osztályfőnöki munkaközösség vezetőjét jelölte ki. A kiránduláson május 27-én történeletről egy írásos jelentést készítettem, ezt adtam oda neki. Ezen túlmenően az egész eljárás során engem senki, semmiről meg nem kérdezett.

Június 13-án egy énekóra helyett HKE kikérdezte az osztályt (mivel ennek a Szülő számára is vannak tanulságai, a későbbiekben részletesen fogok foglalkozni vele).

Június 15-én személyesen beszéltem az igazgatómmal, és megkértem: vonja vissza hübelebalázs módjára meghozott döntését és intézkedését. Annyit mondott, hogy ezt ne várjam tőle. (Vajon miért ne?) Majd folytatta: amúgy is azt mondtam márciusban, Kárpáti Miklós másik osztályba helyezése kapcsán, hogy »vagy Kárpáti marad a 10/C-ben, vagy én«, tehát ez nem lehet meg. *Valóban* ezt mondtam. Csakhogy eközben én arra figyeltem, amit Önöknek mondtam a tavaly februári szülői értekezleten: a tanulásban visszahúzó erő ellen – kerül, amibe kerül! – nagyon elszántan felveszem a harcot. Ennek a „minimalista” irányzatnak volt a vezéralakja Kárpáti, akivel egyéb (magatartásbeli) problémák is adódtak. Ráadásul én *nem fegyelmi* alapon óhajtottam a környezetváltozást, hanem pedagógiai szempontból. (Ebből is látszik, hogy hiába van valakinek tanári diplomája – sőt közoktatásvezetői is van –, ha *magához a pedagógiához nincs érzéke.*) Akkor még nem gondoltam, hogy a minimalista fertőzés ennyire áthatotta a haladó nyelvi csoportot: ez a mentalitás a munkamoráljukat meghatározó *csoporthétköznap* vált. Sajnos. (És most is itt tartunk.)

Hadd hozzak egy példát. Akkor, amikor az osztályelső tanulót az igénytelensége miatt pironogatom, akkor (belenézve a szemembe, teljes átéléssel) bírja azt mondani: „*alkalmazkodtam a GÉSZI morálhoz*” – ez már *több kettőnél...*

Azon melegében meg is osztottam ezt az igazgatómmal, aki erre így válaszolt: „Hát ezt már ne rakjátok az én vállamra!” Könyörgöm, akkor *kinek is* a dolga lenne ez?!

Megvártam a 20-i bizonyítványosztást, és ezután adtam be panaszomat a polgármesterhez.

Június 28-ra tűzték ki a Fegyelmi Tanács (az igazgató és két helyettese) tárgyalását, akkor kaptam meg az összes iratot. Mivel nem ismertem, csak itt döbbenhettem meg a fegyelmi biztosi megbízáson: „*Arra kérem a vizsgálóbiztost, hogy kollégák illetve tanúk véleményei alapján alakítson ki álláspontot arról, hogy Rákóczi István Péter módszerei mennyire illeszkednek a nevelőtestület által elfogadott nevelési programhoz.*” Ez nem sok jót ígért: várhatóan egy előregyártott koncepció alapján fognak rámhúzni valamiféle „pedagógiai vizes lepedőt”. Külön fejezetet érdemelne, hogy pedagógiai-nevelési kérdéseket mennyire lehet egy munkaügyi vitában »megoldani« (ennek *nem* ez az ésszerű színtere), de hagyjuk.

A megbízás előirányozta a Szülő megkérdezését is: ahogy látom, Önt is úgy kérdezték meg, ahogy engem. Így a vizsgálat mindössze a Molnár-szülő panaszlevelére, és egy szülő – engem támogató – levelére szorítkozhatott. Köszönöm neki!

Holmiféle rendkívüli szülői értekezlet, vagy olyan alkalom, ahol Ön is elmondhatta volna véleményét minderről, *szóba se került.*

Ez nem túl elegáns egy „szolgáltató iskolá”-tól...

A tárgyalásra tehát úgynevezett „előkészítő iratokat” állítottam elő, számszerint ötöt, amelyből hármat fel is használtam, de ebben a levélben mindegyikből használtam fel részeket. A határozat *fegyelmi megrovás* lett.

Ezután egy nappal (június 30-án) telefonon beszéltem az igazgatóval, hogy gondolja végig: nem lenne-e helyesebb az, hogy mindenféle bírósági és egyéb hivatalos hercehurca helyett *visszavonná* ezt a szerencsétlen döntést?

Hosszasan gondolkodott, de nemmel válaszolt: akkora presztízsveszteség lenne ez neki, hiszen nagy nyilvánosság előtt kihirdette, hogy ezt nem vállalhatja fel. Tehát: *presztízsszempontok...*

Szép. Tehát emiatt éjjelek én (presztízsszempontból), és szívjanak a gyerekek?? Ez nagyon aljas. És méltánytalan.

[A szutyok]

Sajnálom, hogy ilyen szót kell használnjak HKE feljegyzésére a 10/C osztály „meghallgatásáról”, de félreérthetetlenül érzekeltetni akartam a véleményemet róla. Az *sze-szel* kezdődő szavak közül ez volt a legszalonképebb ☹...

Választott módszere, a „kollektív felelőtlenségre” alapozó, osztállyal való „kötetlen” beszélgetés (melynél a kérdések a táblára is fölkerülnek), *keifogásolható*. A személyes négyszemközti elbeszélgetés mellőzése olyan nemkívánatos, csoportpszichológiai hatásokat eredményez, amelyek az anyagban tettenérhetőek. A tanulók *zöme egyaránt negatív*nak (figyelem! *Ez szerepel először!*), és *egyaránt pozitív*nak tart. Ez úgy *baromság*, ahogy le van írva.

Általános megállapításaim:

A meghallgatáshoz használt módszer véleményem szerint nem ad tiszta képet a gyerekek egyéni véleményeiről. Az, hogy **„meghallgatják egymás véleményét, egymásnak adják át a szót”** ugyan nagyon tetszetős lózung, de a szubjektív befolyásolásra *kegyesen alkalmas*. Mindezt egyfajta *tendenciózus* kérdésvezetéssel még karakteresebbé lehet tenni. Szerintem itt **ez** történt.

Az írásbeliséget, mint egyfajta „mumust” felhasználni (amely – *állítólag* – az ő kérésükre maradt el) elég nagy *hiba*. Mind a felelős véleménynyilvánításban, mind pedig az introvertáltabb tanulók esetében jobb módszer a véleményfeltárára, ráadásul konzekvensen szoktattam is ehhez őket: írják le és vállalják is a véleményeiket. (Az anyag szerint ez **„kikényszerítés”**...) Amennyiben azonban egyfajta sejtetett bizalmatlanságot is sikerül belekeverni: még inkább aláássza az írásos rögzítés, az írott szó megmaradásának hitelét.

A „nem volt idő arra, hogy”-típusú érvelés *elfogadhatatlan*.

Amennyiben ugyanis a véleménykérés írásos, akkor világosan és egyszerre végigvihető a strandon történtek *többoldali* megvilágítása a résztvevő gyerekek szemszögéből; valamint közösségszervező és tanítási tevékenységem pozitív és negatív hatásai a gyerek szubjektív véleményéből (a *többoldalúság* az SZ/37-8 sz. irat szerint munkáltatói kíváncsi volt). Ezzel szemben az alkalmazott módszer – a motiváltságtól függően – csak a tanulók *egy részét* aktivizálta. Az, hogy 45 percen keresztül *mindenki* intenzíven figyelt volna, az eddigi tapasztalataimmal szöges ellentétben áll, ahhoz túlságosan jól ismerem őket.

Így viszont mód nyílt a névtelenség mögött a befolyásolt, „kollektív felelőtlenesség” talaján álló vélemények kifejtésére, amely vélemények az anyagból kivétel nélkül **nem kerültek ellenőrzésre**. A feljegyzés azt sem említi, hogy *mindösszesen hány tanuló* nyilvánított véleményt, pedig ez a reprezentativitás miatt alapvető lenne. Az alkalmazott metodika tehát módot nyújt rá, hogy egy-egy véleményt *közösségeknek* tüntessen föl.

„Kötetlen beszélgetés”, a táblára felírt kérdésekkel: nos, számomra ez igen bizarr.

Nem lep meg ezek után, hogy az anyag, tendenciájában egyfajta Kőszívű Elnyomó jelleget tulajdonít nekem, aki csak sanyargatja a „Szegény Gyereket”, és mindenféle *rosszra* kényszeríti osztályát. A **„presszió”, a „folyamatos stressz”** (az anyagot idézem) tehát kizárólag *nekem* köszönhető, a Szegény Gyerekeknek semmi köze nem volt hozzá... Ez kissé egyoldalú beállítás.

Konkrétan:

Nem levélben kérdeztem meg a szülőket, hanem szülői értekezleten és a gyerekek útján, és az ellenőrző könyvükbe írták be, hogy mennyit tudnak fordítani az útra. Valóban, nekem *ehem*, hogy a vezetéssel vagy mindenki megy, vagy senki: meg kell találni a kompromisszumot. A **„különbén senki sem mehet”** kitétel már csak azért is értelmetlen, mert a szabályzat erre nézve is rendelkezik, nem okvetlenül muszáj az osztályfőnökkel menni kirándulni.

„Arra a kérdésre, hogy okozott-e valamelyik családnál gondot a havi összeg, a válasz egyöntetű NEM.” Aha. *Gyomorforgató*nak találok azt, hogy nyilvánosan nyilatkoztatták őket esetleges családi anyagi gondokról. Bizalom a tanároknak ide, vagy oda, ilyen kérdésre csak egyfajta válasz adható *nyilvánosan*. Az **„egyöntetű nem”** mögött pl. ott van, aki *még mindig tartozik* osztálypénzzel, épp emiatt.

„A szervezés további munkáira az of. diákokat jelölt ki, nem kérdezte meg tőlük, vállalják-e.”

Kijelölni valakit valamire: nézetem szerint *nem* azt jelenti, hogy megkérdezem, van-e kedve hozzá. Van egy feladat, amit a közösség számára el *kell* végezni. **„Mi van, ha nem vállalják?”** – hangzik a kérdés. Akkor én (az állítólag bonyolult) kérdéseim egyikét teszem fel: **miért?** Erre pedig sokféle válasz adható: a „csak”, meg a „nincs kedvem hozzá”, vagy „lusta vagyok” *nem* igazán jó válasz, ráadásul égő is a többiek előtt. Pedig legszívesebben ezt mondanák. Ha ez *presszió*, akkor az. Én inkább *nevelésnek* mondanám.

Érdeklődve vártam azt a kérdést, hogy volt-e olyan eset, amikor valakit teherbírásán felül sújtottam volna ilyen „közfeladat” ellátásával, *de nem hangzott el*.

Elhangzott viszont az állítólagos **„félelem a szívástól”**. Mikor is? Kit is szívattam? Emiatt? Válasz nincs, hisz kérdés sem hangzott el erre nézve.

Speciel, a kirándulás szempontjából a **„mi van akkor, ha nem sikerül a szervezés”** – kérdésre egyszerű volt a válasz: akkor nem megyünk. Ez az ő kirándulásuk, intézkedjenek ők. Nem tartom helyesnek, hogy a gyerekek *bejett* dolgozzak. Dolgozzanak *ők* a *saját* szórakozásukon.

„Arra a kérdésre, volt-e köztük olyan, aki italt fogyasztott, a válasz IGEN. Arra a kérdésre, részeg volt-e valaki, a válasz NEM.”

Istenem, hazudtak.

Szerintem *hozták* az itthoni fazonjukat, három gyerek (Bende-KunK-Ötvös) *tökerészes* volt.

Molnár Lacit se mondanám józannak.

De hát ez még a kezelhetőségben belül maradt.

Arra a kérdésre, **mennyire tértek el az itthoni szórakozási italfogyasztási szokásaiktól, a válasz erősen visszafogottak voltak, hiszen aláírtak erről egy papírt, nem szerettek volna emiatt idő előtt hazajönni.**

Nagyon helyes, legalább volt valami értelme (csak hogy ezt elő lehet adni HKE-nek, aki életében most látta a társaságot egyben először, de nekem *nem*). Én ugyanis nem láttam őket „erősen visszafogott”-nak.

A polgármester válaszelevelének legutolsó bekezdése pont erről a dologról szól. A szabályozás teljesen tiltó, és életidegen (különösen osztálykiránduláson). Nézetem szerint a fiataloké szeszfogyasztása ugyan *tudomásulveendő*, de *semmiképpen nem támogatandó* kérdés. Érdekes pedagógiai probléma, hogy miképp viszonyul az ember ehhez egy osztálykiránduláson.

Nem voltam és vagyok a teljes tiltás híve, tehát – mind a dohányzással, mind az alkohollal – a „mértékkel” álláspontját alakítottam ki. Ezt az álláspontomat a tavalyi és az idei kirándulás-előkészítő szülői értekezleten ismertettem a szülőkkel is, mondván: *egy szigorú tilalom van, a tömény ital fogyasztása, bármilyen formában (tehát a koktélszerű, vagy üdítővel hígított jellegben sem)*. Tapasztalatom szerint a sör, valamint a bor (jellemzően VBK formájában) ennél a korosztálynál viszonylag jobban kézbe tartható magatartást, kevésbé gyors és erőteljes ittasságot eredményez. Ahogy érzékelttem, akkor, amikor látótávban voltam, ez a tilalom érvényesült is. Hozzá kell fűznöm azonban, hogy amikor nélkülem ittak, biztos vagyok abban: *fogyasztottak* tömény szeszt.

Erre mutat Kun Krisztián meglehetősen gátlástalanul pofátlan kérdése, amikor az asztaltársaságtól megkérdeztem, hogy ki mit kér: ő ugyan tudja, hogy tilos a tömény, de nem lehetne-e most sör helyett Unicumot kérnie? Erre elképedten csak azt tudtam válaszolni, hogy mivel én tiltottam meg ezt – még hozzá szigorúan –, nagyon furcsa lenne, ha pont én szegném meg a tilalmamat. (Szerintem már az is elég, hogy fizetek.)

A tanári hozzáállás is többféle lehet, jómagam nem vagyok annak a híve, hogy – egyfajta „bratyi”-látszatot keltve – a tanítványaimmal együtt italozzam; nem kell rájuk telepedni. Természetesen, ha nem is helyeslem, de tudomásul veszem mások megoldását is, akiket ez nem zavar, és a gyerekekkel együtt ittak. Igyekeztem ilyenkor nem jelen lenni, ha adódna valami, felnőttként ők úgyis tudnak intézkedni.

Az viszont kifejezetten felbőszített, hogy a gyerekek ezt kifejezetten szemérmetlenül *kibasználták*. Szerintem „utaztak” arra, hogy fizessenek nekik. ***Ez volt a legfontosabb ok, amiért nem akartam velük kirándulni többet.***

Csütörtök este a létszámenellenőrzéskor a főépületben hiányzott Kónya és KunK, s csak jó idővel később derült ki, hogy a Csete-Uhljár szobában pihenik ki a „fáradalmaikat”. Állítólag „Erik tanár úr küldte el őket gyufáért”.

Amikor lejöttek (pardon: Kun *tántorgott*), akkor azt mondtam, hogy elég ellenszenves dolog megjátszani a jófiút, majd – titokban – tökrészegre inni magát. Kónya azt mondta, hogy ő nem részeg, ő csak Kunt „ápolta”. Nem értettem, hogy mindez mire volt jó: Bende és Ötvös *tényleg* tökrészegek voltak, de a friss levegőn viszonylag gyorsan helyrejöttek. MolnárL sem okozott galibát. A részegség pedig – ebben a társaságban – nem okvetlenül tépázta volna meg KunK „vezéri” nimbuszát... Minek titkolózni? Rádásul tanári segítséggel?? (Persze, itt megint rá lehet zendíteni: *szegény, biztos félt, hogy Ríp hazaküldi*. De miért tettem volna? Osztálykiránduláson az efféle esemény, ha nem is öröm, de – sajna – megszokott.)

„Az osztályfőnök nemtetszését fejezte ki, mert ők nem akartak gyalogolni.” – így az anyag. A nemtetszés egyáltalán nem ennek szólt, hanem Szűcsnek, aki a túrát, mint az osztálykirándulás *elengedhetetlen* részét eredetileg indítványozta, s ezért került meghívásra az osztály (KunK) által Nagy Attila úr, aki tavaly egy szintén tizedikes osztállyal már megtette ezt a túraútvonalat.

Majd Szűcs KunK hatására (aki azt mondta, minek túrázni, túráztak már tavaly [tényleg, minek ma fogat mosni, hiszen tegnap is mostunk]) hirtelen elfelejtette a túrázást, és strandra kéredzkedett.

Azt mondtam, jó (hiba volt), de azt sem rejtettem véka alá, hogy mi a véleményem erről a pálfordulásról: ő követelte leg-
hangosabban a túrát és most ő felejt el legelőször. Mivel Szűcs egyfajta hangadó, megindult (volna) egy „strandos” lavina a túrázóktól, amit már nem engedhettem meg, hiszen akkor értelmetlen lett volna Nagy Attila úr ottléte.

Ez a „nemtetszés” háttére, *nem* a gyaloglás.

Nyilván ő mondta azt is, ami az anyagban van: ***„nem a legrövidebb úton mentek a strandra, a belvároson át kellett megközelíteni a fürdőt”***. Előtte nap hármán (Nagy Attila, Szenteczki Péter és jómagam) néztük meg a strand megközelítési lehetőségét, és választottuk ki az útvonalat. Az igaz, hogy a Bazilika kupolájából *légnonalban* lett volna a „legrövidebb út”, de ehhez szárnyak is kellettek volna. Ha volt jobb/rövidebb útvonal, miért nem szóltak? (Persze: *féltek*, tudom, nyilván.) Pedig rajtam kívül még 3 felnőtt volt ott...

(Ezzel összefüggésben kell rámutatnom arra, hogy az észrevételezett feljegyzés legnagyobb bűnének azt tartom, hogy *kísérletet sem tesz* az objektivitásra: nem próbált sem rákérdezni, sem utánajárni *bármiféle* olyan *objektív* lehetőségnek, amely a történetek többoldalú megismeréséhez vezethetne.

Pedig az osztályom se szeri, se száma készítette a fotókat, *Csete kollégánál ott vannak*, én is azokból válogattam, és illusztrálom a továbbiakat.)

A strandon, a hazaküldéssel kapcsolatban *a szutyok* is felszolgálja azt a hazugság-koktél, amely a média által széles körben nyilvánosságot kapott: **„Ezúttal egy viszonylag szűk területen kellett lenniük másfél órát. [...]Aznap igen meleg volt, koradélután árnyékban is magas volt a hőmérséklet. A fiúknak elfogyott az ivóvíze, testük felhevült...”**

Idill a büféből

a „viszonylag szűk terület”. Jó szó ez a *viszonylag*...

A hőmérséklet 28 fok volt... Lehet, hogy a testük „felhevült”, de, hogy a víz „elfogyott” volna??

Nos, minden ellenkező híresztelés ellenére itt, ezen a képen látható az egész probléma oka, okozója: a cigaretta.

Nem a víz, hanem a *víz* fogyott el (persze, azt nem lehetett volna a sajtotában olyan szívhezszóló drámaisággal ecsetelni)...

Itt szükséges a fegyelemsértés „kirívóságának” az indoklása is: ez nem más, mint az oszt.fői utasítás *nyílt* semmibevétele. Ha a WC-re és inni menőket is ilyennek tekintetem volna, akkor nem *egy* gyereket kellett volna hazaküldeni...

De hát meleg volt és emberek vagyunk.

Nem is szóltam, mikor abból az irányból jönni, vagy oda menni láttam valakit. De egészen más dolog az épp ellentétes irányban kb. 50-60

méterre levő úton való vidám fecserészés a csajokkal. Én úgy emlékszem, hogy világosan megmondtam: aki elhagyja a „viszonylag szűk területet” (a Molnár-család csak »karám«-nak hívta), az *hazamegy*. Az ilyenfajta fegyelemsértés a tanév folyamán addig mindössze 3 esetben fordult elő, mindhárom a kampányolás kapcsán, s mindhármat az adható *legmagasabb* fegyelmezési szankció követte.

Innen kezdve *a szutyok* átalakul egy lakossági fórum jegyzőkönyvévé; következik a panaszdélelőtt: a Kőszívű Elnyomó különböző bűneinek felsorolása. Csak néhány, mutatóba:

„Hamar kiderül, hogy vannak a tanár által pozitívan és negatívan kiemelt tanulók, illetve olyanok, akik egyikbe sem tartoznak. (Ilyen hosszan mondani a *semmit*, valóban egy feagyvertény...) **A csatabárdos jelet már elég régen hozzájuk rendelte a tanár, minden órán számonkérés, írásos beszámoló van náluk...”**

„Csatabárd” – a két nyelvi csoport (sajnos, *ez* a csoportbontás megy végig az összes csoportbontott tárgyon, ami nagyon helytelen) tanulmányi munkához való hozzáállása *élesen különbözik* egymástól. A középhaladó csoport *kedvel*, a haladó csoport *fitymálkodva* fogad minden feladatot, elkészítésük színvonala is különbözik.

A „régén” pontosan a tavalyi április IT-ECDL vizsgájától számítható: az egyébként valóban nehéz tesztet a középhaladó csoport felénél kicsit nagyobb százalékban oldotta meg helyesen, míg a haladók 14 főjéből 3 volt képes átmenni. Akkor megmondtam nekik, hogy ez nem mehet így tovább, javítsanak ezen. (Persze, azt el kell mondanom, hogy ez a csoport az órarend szerint a csütörtök 5-6-7 órán és a péntek 3-4 órán volt a gépteremben. Michnay Balázs náluk hospitált, de ez nem jelentett akkora különbséget az oktatott tananyag mennyiségében és jellegében. Egyszerűen arról volt szó, hogy itt, ebben a csoportban „dúsultak fel” a minimalista hangadók, Kárpáti vezetésével. Attitűdjük – sajnos – *csoporthétkenddé vált* és ez a jegyeken is meglátszott.)

A hozzáállás-problémák az idei első félévben sem szűntek meg, ezért úgy határoztam, hogy a 2. félévtől a haladó nyelvi csoport óráit minden alkalommal röpdolgozattal kezdjük (a másik csoportnál elég volt a szokásos havi-másfélhavi egy röpi). Ezen *megsértődtek*, pedig csak *tanulniuk* kellett volna, mert a dolgozatok kb. havonta ismétlődő témákat tartalmaztak. Az eredmények azonban konzekvensen rosszak maradtak. Ahogy a naplót néztem, nem csak nálam, hanem Béládi kollégánál is. Különösen az elmélet elsajátításában voltak nyeglén gyengék (ezért került sor februárban az osztályszintű didaktikai kísérletre).

„[...] Úgynevezett nagyfeladatot kaptak ugyan, de a kivitelezéshez nem elegendő az a szakmai segítség, amit nyújtott tanára.”

A nagyfeladat szakmai segítsége *kevés* volt – panasolja „egy tanítvány”. Megmondtam (a félév elején, februárban), hogy 4-5 tanóra kivételével, amikor az internetes keresés és levelezés témaköre lesz, minden kép- és hangfeldolgozás géptermi óra a *weblapkészítésre* fordítódik, amelynek két határideje lesz: egy április eleji és egy május végi (amely a szünetek miatt júniusra tolódott). Mindössze annyit kértem, hogy a megadott 14 modul – család, barátok, iskola, erotika, stb. – *jogtiszta* programmal készítsék el. Alapesetben ez lehetett akár MS-Word is, amely az XP-től már korrektül kezeli a HTML-t. A többi már a tanulónak kellett volna *például a tanórán* elkészítenie. Az áprilisi modulok beadásakor visszajeleztem, hogy milyen gondjaim vannak a szöveg- és képanyag tekintetében, javítsanak rajta a második határidőre. Volt olyan, aki ezt meg is tette.

Volt olyan is (Ötvös, aki ezeken az órákon csak internetezett, magát szórakoztatta), aki, mikor a többiek leadták az anyagot, azt mondta, hogy *elfelejtette*. Mikor én azt kérdeztem, ez hogy lehet, közölte: „el szoktam felejteni dolgokat”. *Naná*, hogy megbuktatom.

Az pedig vajon *túlzott* elvárás-e, hogy valaki képes legyen *egy félévnyi idő alatt* kb. 6000 karakterben (3 A4-es oldal) önmagáról, a családjáról írásban megnyilvánulni (képekkel), ennek felényi terjedelemben pedig a többi modult megcsinálni? Szerintem kb. 24-28 tanórát alapul véve *nem eltűlött* igény. Na persze, ha valaki ezt az utolsó pillanatra hagyja... A hangadók ezt tették, és most lázonganak. Nem értem, hogy a röpdolgozat-íratás miatt „büntetés”?! Ez valahol mégis csak egy *iskola* lenne, nem?

„[...] Elmondják, hogy osztályfőjük szerint későn kezdtek a szervezéshez, így nem segítette, hanem akadályozta őket.”

Ami a *kampányolást* illeti, előkerül a két sértődött „vezér”, Kun és Szűcs Krisztiánok.

Decemberben megkérdeztem az osztályt, hogy neveznek-e erre a programra. Egyhangúlag igennel döntöttek. Akkor beszéltünk a kirándulás szervezéséről is, azt mondtam, hogy aki az osztály jelöltje lesz, *az* fog felelni a kirándulásért is.

Szótöbbséggel (ha jól emlékszem, 17:9 arányban) Kun nyert Zleovszkival szemben, és Szűcsöt jelölte meg kampányfőnökének, aminek azért nem örültem, mert Szűcs a kilencedikes „kölves-főzésnél” bebizonyította, hogy a szervezéshez nem sok vénája van. A két srác nem vett tudomást arról, hogy ez a megbízatás mivel jár, inkább csak tetszelegtek a „magas” pozícióban.

Onnantól fogva *nem telt el osztályfőnöki óra*, hogy ne emlékeztettem volna őket erre a két feladatra. Februárban – miután használhatatlan szállásajánlatokat szereztek be – azt mondtam, hogy ha márciusig nem hoznak valami elfogadható szállásajánlatot, nem megy az osztály kirándulni (*presszió?!).*

Mit ad isten, egy héten belül lett (az igénybevett) szállás, és lehetett intézni az anyagiakat. A kampányra azonban csak a vállukat vonogatták, ráérünk még...

A tavaszi szünet után kijelentettem, hogy elérték, hogy *ne segísek*. Ezt „akadályozás”-ra lefordítani meglehetősen *rosszindulatú*, de mindegy. Nem is segítettem, hiszen az ellenérdeklű felek eddigre már régen bevadászták a szponzorokat, kampányötleteik voltak, stb.

Amikor azután arra báziroztak, hogy majd pénzt fognak a többiektől beszedni, ezt *kereken megtiltottam*: az ő lustaságukat ne a többiek fizessék meg.

Tilalمام ellenére mégis pénzt szedtek, költségvetést, *elszámolást utasításom ellenére sem készítettek*, ezért Szűcs igazgatói intést kapott, Kunnak meg elfogadtam a lemondását a GDSZ-tisztségviseléséről (neki ui. már „betelt” az összes fegyelmzési fokozata), és nem „leváltottam”.

A haladó csoport Csandát választotta GDSZ-képviselőjéül.

A harmadik igazgatói intőt MolnárL. kapta, mert mikor kiderült, hogy az osztály saját rendezvényére pont a 10/C. nem akar jönni (mindenkinek Fontos, Halaszthatatlan Dolga támadt), akkor KunK kérésére – elveim ellenére – beavatkoztam: az előadáskezdesre mindenkinek *kötelező* megérkezni, mert, ha égünk, akkor nem az osztály, hanem az *iskola* ég, hiszen a meghívott orvos külső előadó, és nem az osztályt fogja megítélni (persze, azt is), hanem azt mondja: ez a GÉ-SZI micsoda egy iskola!... Rajta kívül mindenki itt volt (még Szűcs is, aki – jó kampányfőnökhöz illően – az előkészítés ideje alatt ment haza Békésre, állítólag fényképezőgéppért).

A rosszul sikerült szereplés után mind az osztálytársak, mind kettejük egy „kikényszerített”, írásos értékelést voltak kötelesek készíteni, különösen a *saját* szerepükről. Az április végére elkészült anyagot május elején kapta meg Kun, Szűcs még egy SzűK© hónapig ült rajta, ezért csak június 9-én kaphatták kézhez az összefoglalót a többiek.

„Arra a kérdésre, közösségnek érzik-e magukat, működik-e valamilyen szinten az „egy mindenkiért, mindenki egyért”-elv, a válasz NEM.”

Bizony. És ebben – ezzel a balul sikerült kampánnyal – a két Krisztiánnak oroszlánrésze van... (De hát ezt már a szülői értekezleten május elején megbeszéltük.)

„Itt a beszélgetés abbamarad. Megadtam egy korlátozott ideig működő mobilszámot arra az esetre, ha valaki szeretne a többiektől függetlenül is beszélni, vagy a szülők valamelyike kíván hozzászólni. A lehetőséggel egy tanuló és egy szülő élt. A tanuló kiállt tanára mellett, elmondta: ő szereti azokat a munkákat, amit kapnak[...]. A szülő azért hívott, hogy elmondja: szerinte a tanuló megérdemelte a büntetést, hiszen állandó problémaforrás.”

Mindkettőjüknek nagyon szépen köszönöm.

HKE szerint **»sérült az emberi méltósághoz való jog (karantén egy viszonylag szűk területen kánikulai hőségben hosszabb időre „ott felejtés”, elégtelen körülmények a hazautazás feltételeinél).«**

Különösen *penetránsnak és bizarrnak tartom* azt, hogy olyan kolléganő „osztja az észet” nekem/rólam, aki 2003-ban, bükk-szentkereszti osztálykirándulásán, a jelenlegi osztályával 9-es korukban a magát részegre ivó kislányt, s azokat, akik hazasegítették, kizárta az üdülőből, mondván: *elkéstek*.

Valóban, ő nem egy „viszonylag szűk” területre, hanem a *nagyvilágba* zárta ki a gyerekeket, éjszaka. A tanulók a szomszédos, más békéscsabai középiskolás osztály által használt üdülőbe kéredeztek be, s csak az ott lévő pedagógus határozott fellépésének köszönhetően mehettek vissza üdülőjükbe. (Az, hogy a részeg gyermekkel a detoxikálóba tartó mentőben nem ment kísérő, már csak hab a tortán.)

Nesze neked „*jog az emberi méltósághoz*”? Nesze neked „*késés sajátosságos értelmezése*”? Nesze neked „*pedagógushoz méltó viselkedés*”?

Végezetül idézek KunK anyagából: **»Összegzésképpen szerintem valami általános kommunikáció hiányzik belőlünk, most hogy megfigyeltem, szinte semmit sem beszéltem meg velük, de szerintem annak a vágya hogy együtt beszéljünk, meg hogy ne váljunk szét klikkeké, nincs is bennük, vagy teljesen közömbösek iránta – igazad lehet, mi tényleg csak szórakozni járunk a GÉSZIbe, de a választ rá nem igazán tudom kifejezni.«**

Szűcs illet nem készített. Mikor megkértem, hogy azért mégis valahogy összegezze, azt mondta: „*Olyan jót pörögtem...*”
Igaz. Így is fel lehet fogni.

[Zárszó]

Ha szétnézek az osztályban, jópár olyan tanítványom van, aki – ha valamilyen hibát elkövet – akkor sose felelős: a Szaturnusz úgy állt együtt a Jupiterrel, meg a Körülmények, stb., stb., de ő sohase hibás. Mentségükre a *koruk* szolgáljon. Ilyen mentséget az igazgatónál – eljárását illetően – nem tudok találni.

Egy autokrata igazgató (igáztató) és pár magatartás-zavaros nagykamasz miatt huszonvalahány tanuló érdekei sérülnek: ezt nagyon nehéz tudomásul venni. Elfogadni meg végképp nem lehet.
...Hát így állnak a dolgok...

A vakáció további részére minden jót kíván és tisztelettel üdvözlí Önt:

Békéscsaba, 2005 július 25.

(Rákóczi István Péter)